

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΛΟΠΗ ΠΟΥ... ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

ΤΟΥ ΔΡ. WAGNER

Ἡ Ἄγνη Μόρντορφ ἐγύρισεν ἀργὴ τὴν γύ-
χτα, θὰ ἦταν ἀσφαλῶς περασμένες δώδεκα,
μὲ ἓνα αὐτοκίνητο ἀγοραῖο διὰ τοῦ Βερολίνου
στό σπίτι της.

Ἔστερα ἀπὸ ἀπουσία πολλῶν ἐβδομάδων
ἐπέστρεψεν χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ γι' αὐτὸ
δὲν ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε ὅτι καὶ οἱ δύο της
γονεῖς δὲν ἦσαν στό σπίτι.

Τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ποῦ εἶχε ὁ πλοῦ-
σιος Τραπεζίτης στὴ Βίλλα του σένα προά-
στειο τοῦ Βερολίνου ἐκοιμώτανε καὶ ἔτσι ἡ
Ἄγνη ἐπῆγε κατευθειάν στό δωματιὸ της καὶ
ἔπεσε στό κρεβάτι της χωρὶς ν' ἀνησυχῆσῃ
κανένα,

Ἐτέντωσε τὸ λεπτό της κορμὶ ἔτριψε μὲ
δύο σκληρὰς βούρτσες λιγάκι τὸ μικρὸ της κε-
φαλάκι καὶ ἔσβυσε τὴ μικρὴ λάμπα τοῦ κο-
μοντίνου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφόρεσε μιὰ ὑ-
πέροχη μετάξινη πυτζάμα. Ἐνῶ καλὰ, καλὰ
δὲν εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ἕνας μακρυνὸς θόρυβος
τὴν ἔκαμε νὰ τιναχθῆ.

Ἀμέσως ἡ ἐξησκημιένη ἀκοή της διέκρινε,
ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θορύβου μιᾶς μοτοσυκλέ-
τας καὶ ποῦ μάλιστα ἤρχετο πρὸς τὴν διεύ-
θυνσιν τοῦ σπιτιοῦ της. Ἔστερα ἀπὸ ὀλίγα
λεπτά ὁ θόρυβος ὅμως ἔπαυσε καὶ ἡ Ἄγνη
νομίζοντας, ὅτι εἶχε ἀπατηθῆ ἑτοιμάσθηκε
γὰ ν' ἀποκοιμηθῆ πάλιν.

Τὴν ἴδια στιγμὴν ὅμως ἔξω.....

Κατατρομαγμένη ἐπετάχτηκε ἐπάνω.

Πολὺ καθαρὰ εἶχεν ἀκούσῃ σιγανούς κρό-

τούς στό παραπλευρὸς δωμάτιο, στό γραφεῖο
τοῦ πατέρα της.

Ἐκεῖ ἦταν κάποιος ἄνθρωπος.

Ὁ πατέρας δὲν μποροῦσε νὰ ἦτο, γιὰτὶ δὲν
ἤξερε νὰ πηγαίνῃ μὲ μοτοσυκλέτα. Ἀσφαλῶς
θὰ ἦταν ἐκεῖνος ποῦ ἄκουσε προτῆτερα μὲ
τὴν μοτοσυκλέτα.

Ἐσηκώθηκε σιγὰ καὶ ἐνῶ τὴν διαπερνοῦσε
ὀλόκληρη τὸ αἰσθημα τοῦ τρόμου, ἀναψε τὴ
λάμπα καὶ ἐπερίμενε ἀκίνητη μήπως ἀκούσῃ
πάλιν τίποτε.

Ἄκουσε πάλιν τὸν θόρυβον, ἄκουσε μάλι-
στα τὸ ψιθύρισμα κάποιας φωνῆς. Τότε ἐ-
πλησίασε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἔσκυψε νὰ ἰδῆ
ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Αἶφνης τὸ φῶς τοῦωματίου της ἔσβυσε....

Ἡ Ἄγνη ἐτρώμαξε, δὲν ἐτραβήχτηκε ὅμως.
Ἐκοίταξε μέσα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ
εἶδε νὰ κάθεται στό γραφεῖο τοῦ πατέρα της
ἕνας ἄνθρωπος μ' ἓνα φανάρι καὶ ἓνα μάτσο
κλειδιά στό χέρι καὶ ἄκουσε πῶς αὐτὸς μὲ ἰ-
δημονία ἐδοκίμαζε τὰ κλειδιά στό συρτάρι.

Σὰν ἀστραπὴ πέρασαν διάφοροι σκέψεις
ἀπ' τὸ μυαλό της.

Μὰ αὐτὴ ἦταν προμελετημένη διάρρηξις
κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ πατέρα της.

Ἐσκέφθηκε. Ἐπειτα ἔτριξε στό παράθυρο.
Τὸ ἄνοιξε, ἀνέβηκε ἐπάνω, ἐπιάστηκε ἀπὸ
τὸ λουκι, ἔπειτα ἐπήδησε τὴ μικρὴ ἀπόστασι
τοῦ τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ἦταν μιὰ νύχτα θερμῆ.

Κι' αὐτὸ ἦταν καλὸ γιὰτὶ ἄλλοιῶς ἡ Ἄγνη

δοφαλῶς θὰ εἶχε κρυώσει μὲ τὴν λεπτὴν πυτξάμα τοῦ ἄφηνε καὶ τὸ περισσότερο μέρος τοῦ σώματός της ἀκάλυπτο.

Μὲ γρήγορα βήματα ἔτρεξε σὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ ποῦ ἀπεῖχε καμιά τριανταριά μέτρα.

Ἐκεῖ ὁμως εἶδε, ὅτι στὴ μέση τοῦ δρόμου ἦταν ἡ μοτοσικλέτα.

Τότε τῆς ἤρθε ἄλλη σκέψις.

Ἦξευρε νὰ διενθύνῃ μοτοσικλέτα. Ἄν ἤθελε ἡ τύχη καὶ ἐγνώριζε τὸ σύστημα αὐτῆς ποῦ ἐστέκετο λιγάκι μακρῶν της θὰ μποροῦσε σὲ λιγάκι νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ἐπλησίασε, μὲ χαρὰ της εἶδε ὅτι ἐγνώριζε τὸ σύστημα.

Ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ μὲ μεγάλη ταχύτητα ἐστράφη πρὸς τὴν δενδροστοιχία ἐπιβιβάζοντας ὅτι ἀπ' ἐκεῖ δὲν θὰ ἀκουγόταν ὁ θόρυβος σὸ σπίτι.

Μακρῶν στὴν δενδροστοιχία ἔφεγγεν ἕνα φῶς.

Νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, ἢ κανένα τροχοφόρο στὸν δρόμο;

Μόλις ἐπλησίασε περισσότερο ἡ Ἄγνη διέκρινε ἕνα ἀμάξι, ποῦ τὰ φανάρια του ἦσαν τὸ φῶς ποῦ ἔβλεπε ἀπὸ μακρῶν.

Ἐλάττωσε λιγάκι τὴν ταχύτητά της γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ποῖος ἦταν αὐτὸς ποῦ ἐταξείδευε τόσο ἀργά.

Ἄλλὰ ἀμέσως ἀνέπτυξε ὅλην τὴν ταχύτητα τῆς μοτοσικλέτας της γιὰ τὴν πλησιάζοντας μ' ἕνα ἐρώθημα διέκρινε σὸ ἀμάξι τὸν κ. Στρέβας, τὸν νεαρὸν ἰδιοκτήτη ἑνὸς γειτονικοῦ κτήματος.

Κι' αὐτὸς ὁμως ποῦ ὕστερα ἀπὸ νὰ μικρὸ γλεντάκι ἐγύριζε σπῆτι του, ἐκοκκίνησε μόλις εἶδε τὴν κόρη τοῦ Τραπεζίτου Μόρντορφ ποῦ θὰ ἐθαύμαζε μὲ μία τόσο ἐλλειπῆ ἀμφίσει πάνω σὲ μοτοσικλέτα νὰ τρέχῃ περασμένα μεσάνυχτα στοὺς δρόμους.

Τέλος ἔφθασε σὸ τμήμα.

Εἶπε τὰ διατρέξαντα, ἐζήτησε ἕνα μανδύα καὶ ἔρριξε ἐπάνω της κι' ἀμέσως ἡ Ἀστυνομία μὲ μοτοσικλέτες ἔτρεχε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ τραπέζιτου.

Ὅταν ἔφθασαν ἡ κατοικία ἦταν ἀδειανή, εἶχε δὲ κάμει φτερά καὶ τὸ μικρὸ αυτοκίνητο τοῦ πατέρα της.

Ἐξητάσθησαν ὁ κηϋουρὸς καὶ οἱ ὑπηρεταί

Κανεὶς δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε.

Καὶ τότε μόλις ἔμαθε ἡ Ἄγνη ὅτι οἱ γονεῖς της εἶχαν πάει ἐπίσκεψιν σὸ Βερολίνο πέρνοντας μαζί τους καὶ τὸ νέο σοφρῶ.

Ἦστερα ἀπόνα τέταρτο—ἡ ἀνάκρισι ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη—ἔτρεχε πάλιν ἡ Ἄγνη μὲ τὴν μοτοσικλέτα, ποῦ κανεὶς δὲν ἤξευρε τίνος ἦταν. Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ ἀντίθετο διεύθυνσι, πρὸς τὸ Βερολίνο.

Τὶ παρᾶξενο, ἐσκεπτόταν ἡ Ἄγνη, νὰ μὴ πάρῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ αυτοκίνητο ὁ διαρκήκης καὶ ν' ἀφήκῃ ἀνέπαφο καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, γιὰτι κι' αὐτὸ τὸ βρήκαν κλειδωμένο.

Μήπως ὁ διαρκήκης τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ τρέχῃ μὲ τὴν μοτοσικλέτα.

Νὰ, ὅπως καὶ νὰ ἦταν, τὸ βέβαιον ἦταν, ὅτι ὁ πατέρας της ἐφύλαγε εἰς τὰ συρτάρια τοῦ γραφεῖου του πολιτικὰ περράδια.

Ποῖος ἔξερε τί εἶχε βουτήξει ὁ διαρκήκης.

Σὰν ἀστραπὴ ἔτρεχν ἡ μοτοσικλέτα. Τὰ χιλιόμετρα περνοῦσαν σὰν τίποτε.

Καὶ ἂν καὶ τώρα ἡ κυρία ἐπάνω στὴ μοτοσικλέτα ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς διαβάτας, ἦταν ὁμως τοῦλάχιστον τελείως ντυμένη.

Ἡ Ἄγνη δὲν ἐσκέφθη στὴν ἀρχὴ παρὰ πῶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της. Μὲ ἠχλήρὰ κτυπήματα στὴν πόρτα κατώρθωσε τέλος στὶς πεντέμισο τὸ πρῶν νὰ ξυπνήσῃ τὸ προσωπικόν.

—Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; ῥωτοῦσε τοὺς μισοκοιμισμένους ὑπηρετές.

Πλὴν πρῶτοῦ προλάβει κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ ἐμπῆκε ὁ τραπεζίτης ἔτοιμος καθ' ὄλα.

—Ἄγνη, ἐφώναζε τρομαγμένος, πῶς εἶσαι ἐδῶ, τί σου συμβαίνει;

Λαχανιασμένη ἄρχιζε νὰ τοῦ διηγῆται.

Μόλις ὁμως ἐτελείωσε ὁ πατέρας της ἐξέσπασε σὲ σῆνα ἠχηρώτατο γέλοιο.

Ἄπο τὴν ἀλλῆ ἀκουγόταν τὴ στιγμὴ αὐτῆ. τὸ σύρριγμα ἑνὸς αυτοκινήτου.

—Κοίταξ, παιδι μου, εἶπεν ὁ Μόρντορφ, ἀφου ἔρριψε μὴ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο, κοίταξε, νὰ ὁ διαρκήκης!

Μπρὸς στὴν πόρτα ἐστέκετο τὸ κλαπὲν αυτοκίνητο.

Καὶ ἀμέσως ὁ τραπεζίτης διηγῆθηκε στὴν κόρη του, πῶς σήμερον τὸ πρῶν εἶχε κάτι ὑποθέσεις σὸ Βερολίνο καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλε

τόν σωφέρ νά πάρη με μιὰ μοτοσυκλέτα ποῦ ἐδανείσθη κάτι ἔγγραφα ἀπό τὸ γραφεῖο του
—Καί ἐγὼ, Δις προσέθεσε ὁ σωφέρ ἄρρηστα τόσο πολὺ νά γυρίσω γιατί ἐπῆγα νά εἰδοποι-

ήσω τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς μοτοσυκλέτας, ἀντί τῆς ὁποίας καί ἐπῆρα τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο του κ. Τραπεζίτου γιὰ νά ἐπιστρέψω.

Δ. ΒΑΚΓΝΕΓ

.....
ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

[Τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ λογογράφου
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΑΤΡΕΜΕΛΛΙ]

Τὴν ἄκουσα νά μοῦ τὴν διηγοῦνται τόσες καί τόσες φορές, ὅταν ἐπῆγαινα στὰ χωράφια κοντὰ στοὺς βοσκούς καί ὅταν καθώμουνα κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια τὰ βράδια κι' ἄκουγα τοὺς γέροντας νά διηγοῦνται ἱστορίες. Τόσες φορές μοῦ τὴν διηγῆθηκαν, καί τὴν ἔχω τόσο ζωηρὴ ἀκόμη στὸ μνημονικὸ μου ποῦ μοῦ ἀρέσει νά τὴν διηγηθῶ, τὴ γλυκεῖα παράδοσι τῆς φυλῆς μας, τὴν παράδοσι ποῦ μιλάει γιὰ μίαν ἀγάπη χωρὶς ὄρια.

Ἄκουστε. Θὰ μεταχειρισθῶ τὶς ἴδιες λέξεις ποῦ θυμάμαι ἀκόμα. Θὰ σᾶς διηγηθῶ, καθὼς τὴν διηγόντουσαν σὲ μένα οἱ τσοπάνηδες στὰ μεγάλα λειβάδια, ὅταν ὁ ἥλιος μακρῶς μὰ πολὺ μακρῶς ἔδνε καί ὁ ἀέρας μᾶς ἔστελνε ἤχους Ave Maria.

Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ μητέρα, μιὰ καλὴ μητέρα, ποῦ δὲν εἶχε παρὰ ἓνα γυῖο καί τὴν καρδιά τῆς, ἓνα γυῖο καί τὰ φτωχὰ τῆς χέρια γιὰ νά δουλεύῃ.

Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ μητέρα παντέρημη στὸ ἔρημό της σπιτί.

Τὰ λειβάδια ἦσαντε πελώρια σᾶν τὸν οὐρανὸ καί τὸ σπιτί ἦταν μικρὸ σᾶν καρδιόφυλλο. Ἦσαντε μεγάλα τὰ λειβάδια καί μικρὸ τὸ σπιτί, ἀλλὰ πῶς μεγάλῃ ἦταν ἡ καρδιά τῆς ἔρημης μητέρας ποῦ ἐφύλαγε τὸ μικρὸ της γυῖο.

Ἐπερνάγανε οἱ τσοπάνηδες τὸ χάραμα, ἐπερνάγανε οἱ τσοπάνηδες τὸ σοῦρο καί τὴν

ἔβλεπαν σιὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ καί τῆς ἐλέγανε:

—Ὁραία κοπέλλα (ἦταν νέα τότε), ὠραία κοπέλλα γιατί δὲν ἔρχεσαι μαζὺ μας;

Μὰ αὐτὴ ἀπαντοῦσε:

—Ἐχω τὸν μικρὸ μου κύριο στὴ κούνια του, ἔχω τὸν μικρὸ μου κύριο ποῦ με θέλει.

Καί ἓνας τῆς εἶπε, ἓνας καθαλλόρης ποῦ ἐπέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸ ἔρημο κατῶφλι:

—Ἄν ἔρθῃς μαζὺ μου, θὰ γίνῃς πλούσια καί παντοδύναμη, ἂν ἔρθῃς ὠρατο μου κορίτσι.

Καί αὐτὴ ἐγέλασε κι' ἀπήντησε:

—Γιατί νά σὲ ἀκολουθῆσω, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη μου εἶναι ἐδῶ, ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ κούνια; Γιατί νά σὲ ἀκολουθῆσω; Μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη μου καί δὲν μπορῶ νά ζήσω παρὰ μονάχα γι' αὐτὴ.

Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ παντρεμένη μητέρα στὸ ἔρημό της σπιτί.

Περνάγανε στὸν οὐρανὸ τὰ χελιδόνια, περνάγανε τὰ χρόνια.

Ὁ γυῖός μεγάλωνε, ἡ μητέρα ἐργαζότανε. Ἡμέρα καί νύχτα, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καί κάτω ἀπὸ τᾶστρα ἐδούλευε ἡ γλυκεῖα γυναίκα γιὰ τὸ ἀγαπημένο της παιδί.

Περνοῦσαν τὰ χρόνια.

—Γερνάει! ἔλεγαν οἱ τσοπάνηδες.

—Γερνάει κανεῖς! ἀπαντοῦσε ἡ γλυκεῖα καί